

Sygn. akt IV Ka 509/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior

Sędziowie SO Marta Legeny-Błaszczyk (spr.)

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Bełchatowie del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim U. S.

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013 roku

sprawy **A. S. (1), G. G. (1), M. Z., M. D.**

oskarżonych z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oskarżyciela posiłkowego A. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 13 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 867/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 4 kpk, art.627 kpk, art.636§1 kpk, art.624§1 kpk, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. D., uznając apelacje oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnika za oczywiście bezzasadne;

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. w ten sposób, że na podstawie art.67§2 kk w zw. z art.39 pkt 7 kk orzeka wobec każdego z oskarżonych świadczenie pieniężne w kwocie po 800 (osiemset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. kwoty po 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. Z. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. S. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. Z. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. Z. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżyciela posiłkowego A. W. od opłaty za postępowanie odwoławcze i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt *IV Ka 509/13*

UZASADNIENIE

A. S. (1), G. G. (1), M. Z. i M. D. zostali oskarżeni o to, że w dniu 13 czerwca 2011r. w msc. W. wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia A. W., czym spowodowali obrażenia ciała w postaci złamania trzonu zęba, urazu twarzoczaszki, stłuczenia okolicy łędźwiowej lewej, stłuczenia okolicy talerza kości biodrowej lewej, stłuczenia głowy z raną tłuczoną wargi górnej, stłuczenia klatki piersiowej, co spowodowało u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej dni 7, tj. o czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 roku w sprawie II K 825/11:

- uznał oskarżonego A. S. (1) w miejsce zarzucanego czynu za winnego tego że w dniu 13 czerwca 2011 roku w msc. W. zadał pokrzywdzonemu A. W. uderzenie pięścią w twarz powodując u niego obrażenia ciała w postaci obrzęku okolicy skroniowej lewej i małżowiny usznej lewej, obrzęku okolicy jarzmowej lewej i policzka lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała trwającym nie dłużej niż 7 dni, czym wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 kk i na podstawie art. 157 § 2 kk wymierzył mu karę 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

- uniewinnił oskarżonych G. G. (1), M. Z. i M. D. od popełnienia zarzucanego im czynu,

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. K. kwoty po 959,40 złotych tytułem obowiązku zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonym A. S. (1) i M. Z.,

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 826,56 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu M. D.,

- zwolnił oskarżonego A. S. (1) od kosztów sądowych, które w całości przejął na rachunek Skarbu Państwa,

- ustalił, że koszty sądowe dotyczące oskarżonych G. G. (1), M. Z. i M. D. ponosi Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 30 października 2012 roku wydanym w sprawie IV Ka 679/12, po rozpoznaniu apelacji prokuratora, uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych A. S. (1), G. G. (1), M. Z. i M. D. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku

Na skutek ponownego rozpoznania sprawy **Sąd Rejonowy w Radomsku** wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 roku, sygn. akt II K 867/12:

- uniewinnił oskarżonego M. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu i w tej części kosztami procesu obciążył Skarb Państwa,

- uznał A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. za winnych tego, że w dniu 13 czerwca 2011 roku w msc. W. działając wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi sprawcami dokonali pobicia A. W. bijąc go rękoma i kopiąc po całym ciele czym spowodowali obrażenia ciała w postaci obrzęku okolicy skroniowej lewej i małżowiny usznej lewej, obrzęku okolicy jarzmowej lewej i policzka lewego, obrzęku i otarcia naskórka wargi górnej, otarcia naskórka brody, złamania trzonu zęba w szczęcie podtrzymującego protezę, bolesności klatki piersiowej po stronie lewej, bolesności grzebienia kości biodrowej lewej i bolesności stopy lewej, co spowodowało u niego rozstrój zdrowia na okres czasu poniżej dni

7, a był on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 1 kk, czym wyczerpali dyspozycję art. 158 § 1 kk i za to:

- na zasadzie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec tychże oskarżonych warunkowo umorzył ustalając okres próby na 1 (jeden) rok,
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. Z. kwotę 1 416,96 (1152 złotych + 23 % VAT) złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu, udzielonej oskarżonym A. S. (1) i M. Z.,
- pobrał od oskarżonych A. S. (1), M. Z., i G. G. (1) po 100 złotych opłaty i obciążył A. S. (1) i M. Z. wydatkami w kwotach po 900 złotych a G. G. (1) wydatkami w kwocie 230,05 złotych, a w pozostałej części zwolnił A. S. (1) i M. Z. od wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa

Wyrok ten zaskarżył oskarżyciel posiłkowy wnosząc o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sadowi rejonowemu ewentualnie o wymierzenie oskarżonym A. G. G., M. Z. i M. D. kar adekwatnych do popełnionych przez nich czynów.

Powyższy wyrok został również zaskarżony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w całości na niekorzyść oskarżonego M. D. oraz na niekorzyść oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 3 i 4 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego M. D. zarzucanego mu czynu, co w konsekwencji spowodowało jego uniewinnienie, podczas gdy te dowody i okoliczności, a zwłaszcza błędnie ocenione przez Sąd wyjaśnienia oskarżonego i świadków, rozważone we wzajemnym powiązaniu, prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony M. D. popełnił zarzucane mu przestępstwo,
- rażąco niewspółmierność kar wymierzonych oskarżonym A. S. (1), G. G. (1) i M. Z., polegającą na zastosowaniu wobec nich dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres próby 1 roku, wskutek błędnego uznania, że środek ten jest wystarczający dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, podczas gdy w rzeczywistości w realiach przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do uznania, że istnieją przesłanki przemawiające za pozytywną prognozą kryminologiczną wobec oskarżonych, dlatego też należy uznać, że wymierzona kara nie jest nadmiernie dolegliwa i nie spełnia ustawowych wymogów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonych, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego M. D. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku oraz o zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. i wymierzenie im kar wnioskowanych przez Rzecznika Oskarżenia Publicznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnika są zasadne jedynie w takim stopniu, że na skutek ich wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w stosunku do oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z..

Nie okazały się jednak celne w stopniu skutkującym uwzględnieniem wniosków obu skarżących.

Sformułowana w art. 2 § 2 kpk zasada prawdy materialnej wprowadza w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, przez które rozumie się ustalenia

udowodnione, czyli takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzonemu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Obowiązek udowodnienia odnosić należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 KPK), a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 KPK). Ze względu na te zasady wydanie wyroku uniewinnającego jest konieczne zarówno wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, jak i wtedy - co chyba częściej ma miejsce - gdy nie udowodniono, że jest on winny popełnienia zarzucanego mu czynu przestępnego. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negujące tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Wyrok uniewinnający musi jednak zapaść również i w takiej sytuacji, gdy wskazywana przez oskarżonego teza jest co prawda nie uprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, trzeba powiedzieć, że M. D. nie udowodniono winy. Nie chodzi przy tym o to, że dysponowano dowodami, iż oskarżony nie dopuścił się przestępstwa przypisanego mu aktem oskarżenia, ale o to, że zabrakło w sprawie dostatecznych dowodów jego winy i że do końca utrzymywały się realne wątpliwości w kwestii jego odpowiedzialności karnej. Innymi słowy: kwestia sprawstwa nie została w toku procesu w pełni wyświetlona.

Na dobrą sprawę tezę oskarżenia wspierały tylko zeznania M. W.. Pozostali oskarżeni jak i niezależni świadkowie kwestionowali obecność M. D. na miejscu zdarzenia a tym samym jego udział w pobiciu A. W.. Za wiarygodnością ich relacji przemawiały wyniki przeprowadzonego eksperymentu procesowego. Eksperyment ten nie dowiódł jakoby uderzającym A. W. w końcowej fazie zdarzenia był M. D.. Nie pozwolił bowiem na przyjęcie, że siedzący za kierownicą pojazdu M. W. mógł dostrzec twarz napastnika zadającego w tym czasie uderzenie jego ojcu, gdyż w tej pozycji mógł jedynie zaobserwować sylwetkę mężczyzny od stóp do ramion. Tymczasem towarzyszący pokrzywdzonemu A. S. (2), przebywający wówczas na zewnątrz pojazdu w swoich zeznaniach stanowczo i konsekwentnie zaprzeczał by M. D. był obecny na miejscu zdarzenia i brał w nim udział, wskazując przy tym, że napastnikiem w trzecim etapie zajścia był A. S. (1). Już w pierwszych depozycjach z dochodzenia, nie znając danych personalnych napastnika zadającego ostatecznie uderzenie A. W., wskazywał na jego niski wzrost, która to cecha fizyczna wyklucza osobę M. D. będącego wysokim mężczyzną o wzroście 185 cm.

Pomimo wykorzystania wszelkich przewidzianych prawem metod dochodzenia do ustaleń zgodnych z rzeczywistością, stan dowodów nie pozwalał na przyjęcie niewątpliwych ustaleń w kwestii sprawstwa M. D.. O ile zeznania M. W. - należące do wiarygodnych z uwagi na fakt, że jako jedyny był trzeźwy a zatem miał prawidłową zdolność postrzegania i zapamiętywania przebiegu zdarzenia- nie wykluczają udziału M. D. w omawianym zdarzeniu, o tyle nie dają też dostatecznych podstaw do przyjęcia, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu.

Zebrane w sprawie dowody nie mają jednoznacznej i kategoriycznej wymowy. Jeżeli więc, jak w niniejszej sprawie, dostępne i ocenione zgodnie z art. 7 k.p.k. dowody nie dają podstaw do uznania, że sprawstwo i wina oskarżonego M. D. zostały udowodnione ponad wszelką wątpliwość, to tym samym zastosowanie zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. było zabiegiem koniecznym.

Przechodząc do kolejnej kwestii, dotyczącej odstąpienia od skazania i karania oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. za przypisany im czyn, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy dokonując analizy okoliczności, które składają się na przewidziane w art. 66 § 1 k.k. przesłanki stosowania warunkowego umorzenia postępowania, słusznie uznał, iż celowym jest zastosowanie wobec tychże oskarżonych rozważanej instytucji.

Należy zważyć, że istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby ze względu na cele kary, jej wymierzenie. Podstawowym zatem celem zastosowanej reakcji karnej jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawców w okresie próby. Jest to szansa dana tym osobom, by pomyślnym wpływem okresu próby udowodniły, że zrozumiały naganność swego postępowania i tym samym dały gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych.

Należy zaakceptować stanowisko sądu merytorycznego, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego wymienionym powyżej oskarżonym nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości (z punktu

widzenia dowodów zgromadzonych i ocenionych jako wiarygodne przez sąd pierwszej instancji) a postawa sprawców nie karanych za przestępstwo umyślne, ich właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będą przestrzegali porządku prawnego, w szczególności nie popełnią przestępstwa. Sąd ten absolutnie słusznie zaakcentował przypadkowy, pozbawiony premedytacji, będący wynikiem spontanicznej reakcji na prowokacyjne zachowanie pokrzywdzonego-charakter działania oskarżonych.

Istotnym jest, bowiem iż całe zdarzenie zostało zapoczątkowane przez A. W., który będąc pod wpływem alkoholu kierował pod adresem oskarżonych i innych biesiadujących z nimi mężczyźni, wyzwiska i domagał się sprzedaży alkoholu, w wyniku czego oskarżeni, również nietrzeźwi, zareagowali agresywnie wobec jego osoby. Nie usprawiedliwiają oczywiście nagannego zachowania oskarżonych, należy mieć jednak na uwadze fakt, że popełniając zarzucany im czyn działali oni jedynie pod wpływem emocji a nie ze z góry zaplanowanym zamiarem.

Jednocześnie, co również doniosłe, obrażenia ciała jakich doznał pokrzywdzony należą do kategorii lekkich, nie przekraczających granicy 7 dni czasu trwania naruszenia czynności narządów jego ciała. Zgodnie z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej J. G. zostały ocenione jako urazy, które nie są szczególnie poważne, stanowiące dla pokrzywdzonego daleko idącą dolegliwość. Zauważyć w tym miejscu należy, że stopień doznanych przez A. W. na skutek zaistniałego zdarzenia obrażeń ciała rozstrzygnięty został przez sąd merytoryczny w oparciu pisemne i ustne, kilkakrotnie uzupełniane opinie tegoż właśnie biegłego. Rację ma oskarżyciel posiłkowy podnosząc w skardze apelacyjnej pominięcie milczeniem przez sąd rejonowy opinii lekarza W. N., z której wynikało, iż doznał on urazów skutkujących rozstrojem zdrowia na czas przekraczający 7 dni. W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowa opinia dotknięta jest nieobiektywizmem albowiem biegły ten był także autorem obdukcji lekarskiej sporządzonej na żądanie osoby zainteresowanej – samego pokrzywdzonego. Natomiast opinie sądowo lekarskie biegłego J. G. były kilkakrotnie uzupełniane, przez co uwzględniają całokształt zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej dotyczącej pokrzywdzonego. Są one zatem kompleksowe, a przy tym jasno, precyzyjnie i logicznie wyjaśniają które z odczuwanych dolegliwości pozostają w związku przyczynowym z inkryminowanym zachowaniem oskarżonych. Opinie te zwracają uwagę na szczegóły, które przemawiały za zakwalifikowaniem obrażeń pokrzywdzonego do obrażeń stanowiących naruszenie czynności narządu ciała na czas nie przekraczający 7 dni, jak chociażby fakt, iż nie korzystał on ze zwolnienia lekarskiego, co świadczy że obrażenia jakich doznał nie były dotkliwe.

Konstatując, jakkolwiek przedmiotem ochrony jest istotne dobro prawne jakim jest życie i zdrowie i to dobro naruszyli oskarżeni popełniając zarzucany im czyn to obrażenia ciała, jakich doznał pokrzywdzony, winę i społeczną szkodliwość czynu należy oceniać w kategoriach nieznacznych. Dodatkowo, za uznaniem takim przemawia epizodyczny charakter przedmiotowego zdarzenia oraz dotychczasowa niekaralność oskarżonych.

Powyższe przekonuje, iż wymierzenie kary w istocie nie jest w tym przypadku konieczne, a cele postępowania zostaną osiągnięte poprzez warunkowe umorzenie postępowania. Jednocześnie wyznaczony minimalny okres próby, pozwoli sprawdzić przestrzeganie przez oskarżonych norm prawnych. W celu wzmocnienia funkcji wychowawczej, a nadto weryfikacji przyjętej wobec oskarżonych prognozy kryminologicznej, Sąd Okręgowy na mocy art. 67 § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 kk zobowiązał ich do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwotach po 800 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem sądu odwoławczego wychowawczy charakter tego środka karnego wyraża się w oddziaływaniu w kierunku stabilizacji właściwej postawy wobec wartości i dóbr chronionych prawem. Wykonanie bądź też niewykonanie nałożonego obowiązku poddane będzie ocenie z punktu widzenia przestrzegania przez oskarżonych warunków okresu próby i tym samym urzeczywistnienia prognozy kryminologicznej. Ponadto zapłata powyższej kwoty przez oskarżonych w obliczu warunkowego umorzenia postępowania będzie swoistą „karą” za popełnienie przestępstwa. Reasumując stwierdzić należy, iż warunkowe umorzenie postępowania karnego w stosunku do oskarżonych A. S. (1), G. G. (1) i M. Z., połączone z obowiązkiem zapłaty świadczenia pieniężnego stanowi trafną, wystarczającą i ze wszech miar sprawiedliwą reakcję na przestępne zachowanie tychże oskarżonych, adekwatną do okoliczności czynu i umożliwiającą wdrożenie ich do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Ponieważ są ludźmi młodymi, po raz pierwszy weszli w konflikt z prawem karnym, tracąc panowanie nad emocjami na skutek zaczepnej postawy nietrzeźwego i wulgarnego pokrzywdzonego,

stwierdzić trzeba że już sam fakt przesądzenia winy, z odstąpieniem od skazania i karania, ale z orzeczeniem świadczenia pieniężnego, będzie wystarczający dla uświadomienia im, że żadne takie zachowanie, sprzeczne z porządkiem prawnym, podejmowane w przyszłości nie pozostanie bez reakcji ze strony prawa karnego. Trafne wydaje się więc przekonanie, iż tego rodzaju reakcja karna spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i uczyni zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto na podstawie § 2 ust 1 i 2 § 14 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). Zgodnie z powołaną regulacją Sąd Okręgowy zasądził – stosownie do art. 636 & 1 kpk i art. 633 kpk- od każdego z trzech oskarżonych – A. S. (1), G. G. (1) i M. Z. w częściach równych (po 210 złotych) na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrot kosztów poniesionych z tytułu ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, według - wnioskowanej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego podwójnej stawki minimalnej. Z wnioskowanej kwoty 840 złotych sąd odwoławczy zasądził w sumie na rzecz tego ostatniego kwotę 630 złotych od oskarżonych co do których wywiedziona apelacja spowodowała zmianę wyroku na ich niekorzyść. Natomiast brakująca kwota 210 złotych nie mogła być zasądzona z powodu nieuwzględnienia apelacji w stosunku do oskarżonego M. D..

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonym A. S. (1) i M. Z. zostały naliczone w oparciu o § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) i wyniosły po 516,60 złotych w tym 96,60 złotych tytułem podatku VAT. za każdego z nich.

Nadto Sąd Okręgowy stosownie do art. 624 kpk zwolnił oskarżonych A. S. (1), G. G. (1), i M. Z. od wydatków obciążających ich na zasadzie art. 635 kpk – zgodnie z którym, jeżeli w instancji odwoławczej zmieniono orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania na niekorzyść oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ustala się na zasadach ogólnych(art. 627kpk i art. 629 kpk) – obciążają one oskarżonego. Sąd Okręgowy uznał w tym zakresie, iż uiszczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwotach po 800,00 zł, będzie już dla oskarżonych uciążliwe z punktu widzenia finansowego, biorąc pod uwagę, iż osiąmane przez nich zarobki oscylują w granicach 1300zł- 1500 zł.

Sąd Okręgowy odstąpił również od obciążenia oskarżyciela posiłkowego opłatą za postępowanie odwoławcze i wydatkami należnymi stosownie do art. 636 & 1 kpk w związku z nieuwzględnieniem apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego M. D.. Koszty procesu za postępowanie odwoławcze zobligowana jest bowiem zapłacić strona wnosząca nieskuteczny środek odwoławczy. Za niniejszym zwolnieniem przemawiają względy słuszności.